

benne a terveiben önálló, független népek elnyomása és elpusztítása és hogy nem óhaja, hogy Európában lábra kapjon a kényuralom.

Séta a dohányzóból.

(Saját tudósítónktól.) Egy nagyon szerény és majdnem egészen lényegtelen dologra vonatkozó írás következik itt, amely mégis minden, az utóbbi időkben kezünkbe került aktánál alkalmasabb arra, hogy rámutassunk bizonyos jelenségekre, amelyekre — bárha rossz jósoknak bizonyulnánk, — fejlődésének megbénításával fog keservesen ráfizetni a város. Bizonyára minden szegedi tudja azt a dohányzó emberre kellemetlen helyzetet, hogy a szegedi színházban nincs dohányzó és ha fagyos téli napokon a színházlátogató egyik-másik felvonásközben el akar szívni egy cigarettát, kénytelen kimenni a hideg utcára. A dohányzás nem elsőrendű szükségleti cikk és azért, hogy a front mögött élő polgárság a háboru alatt is hozzájusson a megszokott cigarettájához, senki se kívánna például hatósági beavatkozást mozgósítani. De a színház és életünk egész berendezkedése békés napokra készült és legalább is nem árt, ha a szegedi színházban lesz dohányzó. Ez az igazán szerény kívánság egyébként is régi keletű és teljesítésének egyik akadálya állítólag a tüzbiztosítási szerződés volt.

A lapok annyit irtak róla, hogy a verebek is csiripelik már: a tüzbiztosítási szerződés lejárt, nyilvános pályázat útján újat köt a város. Természetes, hogy soha jobb alkalom nem volt ennek a csekélyke reformnak a megvalósítására, de senkisé nem gondolt rá, Gaál Endre kultúr tanácsnok sem, pedig az ő hivatali kötelességei közé tartozott volna, hogy gondoljon rá. Nem gondolt rá Almássy Endre igazgató ur sem, pedig neki is kellene törődni azzal, hogy a közönség a színházban minél nagyobb kényelmet találjon. De gondolt rá Wimmer Fülöp, aki a következő levelet intézte Gaál tanácsnokhoz:

Igen tisztelt Tanácsnok Ur!

Az újságban olvasom, hogy a színház biztosításának ügye aktuális, miért is bátorodom, mint a szünigyi bizottság, esetleg mint a köztörvényhatóság tagja b. figyelmét felhívni, hogy a biztosítás megkötése a leghelyesebb alkalom volna arra, hogy az a rég fennálló, általános óhaj teljesíttessék, miszerint a cukrászdnak egy része dohányzóknak volna berendezendő, illetve ott a dohányzás megengedtesse. A fővárosnak minden színházában van már ilyen dohányzó és különösen a mi színházunk fent említett helyisége arra annyira alkalmas, hogy csekély berendezéssel minden veszély ugyyszólván kizárva volna. Kérem ezen tiszteletteljes indítványom szíves figyelembe vételét és maradok teljes tisztelettel, kész hűve: Wimmer Fülöp.

Voltunk bátrak megemlíteni, hogy maga az, hogy dohányzó lesz, nem érdemel annyi sort. A dolognak ez a része elintézhető lett volna azzal, hogy a tüzbiztosítási szerződés megkötése alkalmat adott a szegedi közélet egyik kiválóan értékes, mint a példa mutatja, a város minden legkisebb dolgával törődő munkásának arra, hogy ezt a reformot is megsürgesse. Az a fontos, hogy a színházi dohányzó létesítésének eszméjét *kivülről* vették fel *most*, amikor létesíthető. A közéleti ügyek intézésének erre a markáns realitására kívánunk rámutatni és arra, hogy a dolog ebben a beállításában karakterizálja azt az ismeretes harcot, amelyet a *Délmagyarország* a színházi politika megváltoztatása érdekében következetesen folytat.

Mi reformokat akarunk. Nap-nap után látjuk, hogy a színház — bárcsak ez a helyzet is mindig javulna — kitűnően megy. Bár-mikor vállalkozunk annak bebizonyítására, hogy az igazgató szakított az irodalmi és művészeti hagyományok legtöbbszörével. Abban a téves hitben van, hogy a színház úgy a legjobb üzlet, ahogy ő vezeti. A mi meggyőződésünk, hogy a színház a mainál is jobb üzlet lenne, ha a kitűnő tenoristája mellett kitűnő baritonistája is lenne, ha szervezete — ne tessék a háborúval védekezni, mert háboru előtt sem volt különben — nem lenne annyira gyatra, hogy nem bírja ki egy valamire való operettnak vagy értékes drámának olyan nivón való előadását, amiről *Szegeden* megkövetelhet a közönség.

Mély elkeseredéssel olvassuk nagyobb vidéki városok lapjaiban a színházi eseményekről szóló referádákat. Miért csak Szegeden nem tudják megérteni, hogy 1916-ban más színházi politikát kell inaugurálni, mint harminc év előtt? Miért nem kezdeményez Gaál tanácsnok ur reformokat, mindig arra is tekintettel, hogy a szegedi színház egyre jobb és kíváncsabb vállalkozás is legyen? Miért ne legyen a szegedi színház előadásait is tekintve az országban az első egyike? Hiszen az ország második városa vagyunk, az Alföld híres metropolis! Csak nem akarunk végkép lemondani arról, hogy valami dísz és dicsőség ennek a városnak színháza révén is jusson?

Méltóztatik látni, milyen tágas és szép mezőkre jut az ember, ha első sétájára indul az új színházi dohányzóból? Tudjuk, hogy ezeknek a soroknak sem örül mindenki, mint annyi színházi cikkünknek. Lehet, hogy nincs igazunk, de az is lehet, — ne méltóztassék rossz néven venni az igazságot — hogy valaki a városházán és valaki a színházban fázik a reformoktól. Mi úgy látjuk, hogy ezek a reformok tovább el nem ódázhatók, a hatóság tovább el nem zárkozhatik olyan

kezdeményezésektől, amelyek a szegedi színházat jelentőssé és nevéssé teszik. Az igazgató urnak módjában van választani. Ha anyagi boldogulásának mindig jogos és tiszteletre méltó féltése mellett komoly és nagy munkákra is vállalkozni akar és ennek tanujelét is adja, minden erőnkkel mellette leszünk. Tapasztalni fogja, hogy nem kenyerünk a személyek ellen való harc. De senki kedvéért sem tudunk támogatni olyan *rendszert*, amely a szegedi színházat leszállítja nemcsak arról a nivóról, amelyre ez az egész város emelkedni akar, hanem arról is, amelyet már régen elért.

Levél hazulról a frontra.

(Saját tudósítónktól.) A háborus eseményeknek egyik színes és sok figyelmet érdemlő aktája következik itt, aminőkkel gazdagon szolgált a *Délmagyarország* eddig is. Egy gyászba borult anya, Bazsó Imréné írja egyik jószívű és az aggódó anyák számára — úgy látszik — mindig készséges katonarvoshoz. Ugy érezzük, nem eselekszünk helytelenül, ha a levelet nemcsak szóról-szóra, hanem betűről-betűre is közöljük. Bazsó-né levele:

Méjen tisztelt fő Orvos Ur kedves sorait megkaptam mejet örömele fogatam megértetem hogy az és kedves fiamról Bazsó Bálintrol nem tud azért köszönöm a jó szíveségét a jó Isten áldja meg érte hogy meg vetete soraimat. tudatom fő Orvos Ur kérem hogy kaptam az ezredtől szívszagató értesítést hogy az én kedves drága fiam has lövés következtében szeptember 16 hős halált halt szívszagató megrendítő ez nekem jó édes anyának a szívemen egy éles tört szurtak volna keresztül az ota nagyon fáj vérzik anyai szívem és magam is fent voltam az ezrednél az irodán Buda Pesten soroksári ut 42 szám alatt azonnal ráataláltak meg keresték a tisztek sajnos egyetlen fiamtól így kelet elválni a legdrágább kincsömtől fosztotak meg szép derék fíju volt az én kedves fiam ember becsülő mégsem őrizte meg a jó Isten az elenség gojójától mindig kértem a jó Istent hogy csak az életét tartaná meg a kedves drága fiamnak de mind hujába porba hult minden reményem nem ragyog több az én csilagom gyászba kel élni ezt a szomorú időt. ha vége lene enek a véres háborúnak haza szeretném hozni a kedves fiamnak hamvait, lene ojan szíves a Nagyságos fő Orvos Ur hogy megtudná hogy elenséges földön vane vagy nem az irodán azt monták hogy a tizedesével van a kedves testvérem a mult év Oktober 5 eltűnt avtovácznál most a kedves szép fiam egyik sebbe sem gyógyult érte a másik feledhetetlen gyász legyen szíves a jó Orvos Ur tudasa velem hogy hol van a sirja az én kedves gyász virágomnak ezt a számot. 4384 az ezredirodán irták becsáson meg fő Orvos Ur hogy a nehéz napokban tul terhelem soraimal minden jót kívának a jó szívű Orvos Urnak Isten vele a távolba maradok ismeretlen tisztelője Bazsó Imréné Simon Juliánna még egyszer felkérem a jó szívű Orvos urat ne tilosa sorait ijen elkeseredet szülőtől hová menjek a minisztérium hol engedéjér vagy utba igazításér, tiszta szívemből kívánom hogy a jó Isten őrizze meg a jó Orvos Urat minden csapástól veszedelemtől jártában keltében jobban őrizze meg mint az én kedves drága jó fiamat azt elvete én tölem béke hamvaira. feledhetetlen gyermekem Isten vele jó szívű Orvos Ur.

KORZÓ-MOZI

TELEFON: 11-85.

Igazgató: VASS SÁNDOR.

TELEFON: 11-85.

Előleges jelentés!

Pénteken, szombaton és vasárnap

Szulamit

világhírű daljáték 5 felvonásban.

Filmre átirta és rendezte:

Illés Jenő.

Főszereplő: Lenkeffy Ica.

A magyar filmgyártás remeke.

Jegyek előre válthatók.

Számozott helyek.

Urasági család **gyermekkertésznőt**

keres 3 és 1/2 éves kis leányhoz. Éves bizonyítvánnyal rendelkezők küldjék ajánlataikat bizonyítvány másolatok melléklésével „M. A.” jeligére, Blokner I. hirdető irodájába, Budapest, Semmelweis-utca 4.